

ROZE B(R)ILLETJES

Een komedie in drie bedrijven en een epiloog

door

ANDRÉ LISSENS

2023, herwerkte versie

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROZE (B)RILLETJES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ANDRÉ LISSENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 1990/0220/038

ISBN 9789038500386

Copyright: © 1990 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 5 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(2 dames - 3 heren – 1 figurant)

TOM:

FRANK:

MONA:

ALEX:

CONNIE/PEGGY:

GLAZENWASSER:

DECOR

Een gezellig ingerichte flat. De aankleding is vrij eenvoudig maar getuigt van goede smaak. Vijf deuren geven toegang tot: de voordeur, de badkamer, de keuken en 2 slaapkamers. Het decor wordt zig-zag opgebouwd. Achteraan een venster, uitspringend de voordeur, inspringend de badkamer. Vervolgens wordt de achterscène van de voorscène gescheiden door een verhoogd plateau (achterscène). Links van de voorscène heeft men de keuken (klapdeur). Links vooraan de deur van Toms slaapkamer en rechts deze van Franks kamer.

EERSTE BEDRIJF

(Het stuk gaat van start op een doordeweekse maandag, vroeg in de ochtend. Frank heeft zopas het ontbijt klaargemaakt met als hoofdmoot: roereieren. Tot groot ongenoegen van Tom omdat dit voor de zevende opeenvolgende dag op het ontbijtmenu staat. Hij laat dit, bij het binnenkomen, duidelijk merken. Hij is nog gekleed in kamerjas, net als Frank, die genoegzaam en met veel smaak zijn ontbijt oppeuzelt...)

TOM: *(aan tafel)* Ah, nee zeg... nog eens roereieren. Ik kan dit niet meer aan. *(duwt zijn bord weg)*

FRANK: God moest jou straffen. En de kippen ook. Als ze nog maar een glimp van jou zouden opvangen moesten ze gewoonweg hun achterste dichtknijpen. *(eet verder)*

TOM: Jij bent gek. Begrijp jij dan nog altijd niet dat er mensen zijn die geen eieren lusten. En zeker geen zeven dagen na elkaar. *(wijst)* Hoe jij het door je strot krijgt mag Joost weten.

FRANK: *(smakt)* Heerlijk.

TOM: Jij wil me voor de gek houden, hé. Of doe je 't gewoon om me te pesten?.

FRANK: Geen van beiden. Het smaakt me, da's alles. *(bekijkt hem)* Of mag het mij niet smaken, misschien?

TOM: *(schamper)* Bekijk jezelf eens. Hoe jij je aanstelt. Al zeven dagen... zeven dagen lang sla jij dat spul naar binnen zonder één krimp te geven... met alle gemak van de wereld. Da's onbegrijpelijk. Kan jij nu echt geen dagje overslaan en iets anders eten?

FRANK: Waarom zou ik?

TOM: *(nijdig)* Om je smaakpapillen de kans te geven hun monotone bestaan op te geven.

FRANK: Wat moet ik dan volgens jou eten?

TOM: Om het even wat. Maar géén eieren. Zijn jouw eetgewoonten werkelijk zo beperkt? Of ben jij te lui om iets anders klaar te maken? Jij hebt niet de minste fantasie. *(dan)* Ben jij ooit wel eens op restaurant geweest? Weet jij wel wat een entetje buitenshuis betekent?

FRANK: Tuurlijk. Onlangs ben ik zelfs met enkele vrienden een toffe snackbar ingedoken. Het eten was er verrukkelijk.

TOM: Daar geloof ik geen woord van.

FRANK: En toch was het zo.

TOM: Vertel me dan eens wat er op je bord lag?

FRANK: *(met volle mond)* Spiegeleieren op zijn Russisch. Subliem. *(wil nog een hap nemen maar Tom houdt zijn arm tegen)*

TOM: Je méént het, hé. Je wil me echt voor de gek houden, hé. Goed. Prima. *(lacht)* Dacht jij nu werkelijk dat je dat kunt? Sukkel. Kijk maar eens... *(hij begint verwoed van de eieren te eten)* Voilà.

FRANK: Ik wist wel dat jij eieren lust. Ik heb het altijd geweten. Daarom zorg ik ervoor dat je ze regelmatig op je bord krijgt. *(wijst op Toms bord)* Het smaakt, hé.

TOM: *(smijft woedend zijn vork neer en verdwijnt in de badkamer)* Verdomme.

FRANK: *(kijkt hem na en roept dan)* O... ik vergat gisteravond het toiletpapier aan te vullen... Ben je... eh... al begonnen?

TOM: *(men hoort hem vloeken)* Wil je het dan meteen doen...?! Onmiddellijk!

FRANK: *(sloft naar de keuken en komt terug met een rol wc-papier. Hij opent de badkamerdeur en steekt zijn hand erdoor...)* Wat geef je ervoor?

TOM: *(brullend)* Binnen de twee seconden een oplawaai van jewelste.

FRANK: *(lacht)* Oké... oké... hier. *(smijft de rol wc-papier naar binnen)* Geniet ervan. *(hij neemt het dagblad dat op de tafel ligt en gaat lezen in de zetel)*

(Men hoort de wc doorspoelen)

TOM: (op) Kan jij nu werkelijk niets goed doen? Al is het maar voor één dag. Drie weken zit je nu al zonder werk en je vindt het niet eens de moeite waard daarover na te denken. Je daarover zorgen te maken. Integendeel, voor jou blijkt dit de normaalste zaak van de wereld te zijn. Jij bent gek. *(bij hem)* Het enige dat ik van jou verlang is, dat je alles netjes houdt. Voor fatsoenlijk eten zorgt, het huishouden beheert, niet méér dan dat. Maar dat blijkt nog te veel gevraagd. Dat vergt nog te veel van je krachten. *(midden kamer)* God, waarom ben ik hier ooit binnengestapt? Waarom heb ik me laten aanpraten om hier mijn intrek te nemen... bij jou...! Waarom?

FRANK: Voor het geld. *(Tom draait zich om)* Waarom anders. Zo sparen we een tweede flat uit... zo simpel is dat. Dit... *(wijst in het rond)* is heel wat goedkoper Jij gaat nu toch niet het tegenovergestelde beweren, zeker?

TOM: Dat weet ik nog zo niet. Als alles een beetje netjes zou blijven... er een serieuze portie eten op tafel zou komen... de zaken op een rationele manier zouden worden aangepakt... dan ... dan zou dat misschien kunnen, ja.

FRANK: Op deze of een andere manier... het verandert niets aan het feit dat we nu 800 euro betalen in plaats van het dubbele.

TOM: WIJ... zeg je. Wij?! Al twee maanden betaal ik jouw deel. En het ziet er niet naar uit dat daar spoedig verandering in zal komen.

FRANK: Ik betaal alles terug... mét intrest.

TOM: Dat zal dan de eerste keer zijn dat dat gebeurt.

FRANK: Niet overdrijven.

TOM: Maar het is waar. Het was voor mij veel goedkoper geweest zijn om alleen te wonen... En mijn gezondheid en mijn eetlust zouden er alleszins beter van worden.

FRANK: Zou kunnen... Maar wie zou er dan je was en je plas doen? Je koffie maken?

Je hemden in de kast leggen? Je schoenen poetsen, enfin, soms. Of je broeken...

TOM: Zwijg. Ik wil niks meer horen... Niks meer. *(terwijl hij naar zijn kamer gaat, zucht hij)* O... God.

FRANK: *(roept hem na)* Die weet tenminste wat jij aan mij hebt.

(Frank komt uit de zetel, neust in de bar en neemt een fles en glas. Terwijl hij terug gaat zitten giet hij zich een glas uit. De fles blijkt na enkele druppels echter leeg te zijn en argeloos gooit hij de fles naast zich op de grond neer, duidelijk hoorbaar voor Tom. Die vliegt de kamer binnen, bovenlichaam ontbloot, grabbelt de fles en rent naar de keuken. Hij komt terug, bekijkt Frank smalend en gaat terug naar zijn kamer)

(roept hem na) Pas op dat je geen kou vat.

(Hij drinkt zijn glas uit, bekijkt het en gaat terug naar de bar waar hij een andere fles neemt. Hij gaat zitten en giet zich een glas in... ook deze fles blijkt nadien leeg te zijn. Zelfde scenario. Tom komt binnengestormd, ditmaal met hemd aan... Frank is hem echter voor en gaat met de fles naar de keuken. Als hij terugkomt steekt hij zijn duim op, neemt de krant en begint te lezen... Tom gaat terug naar zijn kamer. Plots hoort men in de keuken een fles op de grond vallen. Tom stormt de kamer in)

TOM: Jij... jij imbeciel. *(naar de keuken en nadien bij Frank)* Waarom gooi jij de lege flessen niet in de vuilnisemmer.

FRANK: Omdat ik die fles toevallig op de keukentafel heb gezet. Ze zal er waarschijnlijk afgevallen zijn... Toevallig.

TOM: *(ijzig kalm)* Mijn beste vriend... Zéér toevallig hebben wij ons een tijdje geleden een vuilbak gekocht... *(blaft)* om er alle toevalligheden in te gooien.

FRANK: Je hoeft niet zo te schreeuwen. Ik versta je wel. En denk aan de burenen.

TOM: *(briest)* De burenen kunnen de pot op. *(hij rent wild naar zijn kamer)*

FRANK: Begin de dag met een lach. *(neemt de krant en leest verder)*

TOM: *(rent plots de kamer binnen en rukt het dagblad uit Franks handen)* Luister, vanaf nu wordt het anders. Het wordt hier anders of jij... gaat hier weg. Weg. Vandaag nog... Voorgoed.

FRANK: Excuseer, maar ik ook iets zeggen... Ten eerste waren wij het er beiden over eens dat we samen deze flat zouden delen... Samen... in lief en leed. Ten tweede ben jij, zo te zien, nog steeds goed doorvoed wat duidelijk impliceert dat je op zijn minst de elementaire en noodzakelijkste calorieën, door mijn toedoen, achterover kunt slaan... Ten derde was ik het die deze flat gevonden heb... Ik. En ten vierde: als er dus iemand de deur uitgaat... ben JIJ dat. *(begint zijn krant opnieuw te lezen)*

TOM: *(rukt hem opnieuw de krant uit de handen)* Heb je gezegd wat je te zeggen had? Goed. Ik kom straks terug en dan zullen we wel eens zien wat er gaat gebeuren. *(woedend smijt hij de deur van zijn kamer achter zich dicht)*

FRANK: Jij moet altijd het laatste woord hebben, jij! *(hij begint terug te lezen en kijkt nadien op zijn uurwerk)* Je komt te laat. Je hebt amper nog een paar minuten

om je bus te halen.

TOM: *(op uit zijn kamer met een aktetas)* Je hoeft mij daar niet attent op te maken. Ik ben heel stipt. En dat weet de chauffeur ook. Heel stipt. Hij kent me. *(wil weg)* O ja, maak je borst maar alvast nat voor straks. *(af)*

FRANK: *(roept hem na)* Erger dan een aardbeving kan het niet worden. En dat ben ik al gewoon... al lang. *(hij staat op en begint de flat een beetje op te ruimen... niet te veel)*

(Plots gaat de voordeur open en een aangeslagen Tom komt binnen. Zonder een woord te zeggen gaat hij in de zetel zitten)

De chauffeur was ook stipt, zeker?

TOM: *(aangeslagen)* Verdomme toch.

FRANK: *(bij hem)* Weet je wat jij moet doen? Profiteren. Roze glazen in je bril laten zetten, zodat je het leven wat zonniger kan bekijken. *(dan)* Iets drinken? Je hebt nu toch alle tijd. De volgende bus is er pas over twee uur. *(gaat naar de bar)* Hier. Vanaf nu ga jij iedere morgen, vooraleer je de deur uitgaat, iets stevigs achter de kiezen gieten. Je zult zien, dan voel je je snel heel wat beter.... Anders... Opgemonterd...

TOM: *(moedeloos)* En hij had me gezien... Echt, hij had me nog gezien. En toch deed hij de deur dicht... vlak voor mijn neus. *(drinkt)*

FRANK: En dan? Is dat een reden om je hele dag te verpesten? Neem liever een voorbeeld aan mij. Ik mopper niet. Ik blijf kalm. En weet je waarom? Omdat er nog een volgende dag komt... maar eerst moeten we van vandaag genieten.

TOM: *(sist tussen zijn tanden)* De schurk. Hij wist héél goed dat ik mee moest... Hij kent me al jaren.

FRANK: Dat zal wel. Maar ik geloof dat hij je heeft willen helpen.

(Tom bekijkt hem)

Hij heeft jou verplicht ook eens na te denken. Misschien voor de éérste keer in je leven. Hij heeft je verdomme een dienst bewezen.

TOM: En zeggen dat ik nog nooit, maar dan nog nooit één seconde op mij heb laten wachten. *(woedend)* Ze moesten hem levend villen.

FRANK: Nu is het welletjes geweest, vind je niet?

TOM: Maar je moet toch toegeven dat...

FRANK: Stop met dat gezaag. Je bent een toffe gast maar je zaagt een mens de oren van zijn hoofd. Stop daarmee en drink nog iets...

TOM: Je weet dat dat niet goed voor mij is. *(zelfbeklag)* Waarom reed die nu door? Waarom? Ik was er toch?

FRANK: Genoeg! Hier. *(geeft hem de hele fles)* Uitdrinken.

TOM: Maar ik kan toch niet...

FRANK: Uitdrinken! Helemaal. Tot op de bodem. Nu.

TOM: *(klein)* Nu overdrijf je toch. Er zitten nog minstens 2 glazen in. Ik kan

onmogelijk...

FRANK: *(roept)* Drinken...!

TOM: Kun je me niet een beetje... helpen? Ik eentje... jij eentje?

FRANK: *(rukt hem de fles uit de handen en giet hen beiden in)* Op een roze wereld. Gezondheid. *(kwakt het glas in een teug achterover)*

TOM: *(na voorzichtig gedronken te hebben)* Zou je niet een beetje willen opruimen? Je kan toch niet de godganse dag tussen het ontbijt blijven zitten?

FRANK: *(zit bij hem)* Nu moet jij eens goed naar mij luisteren. Ik heb je graag... heel graag zelfs. Al snap ik soms zelf niet waarom. Maar nu is het moment aangebroken dat je eindelijk eens volwassen gaat worden. Desnoods met mijn hulp. *(wijst naar tafel)* Besef jij dan niet dat er ook nog een ander soort leven is? Niet dat volgens jouw principes... wél de mijne. En dat ik ook het recht heb om mijn leven zelf te organiseren? Met of zonder afwas? Ik weet dat jij nu eenmaal andere gewoontes hebt en ik vraag me continu af hoe het mogelijk is dat ik het hier met jou, in dit huis kan uithouden... En toch... ik heb nooit een betere vriend gehad dan jij... Maar je mag van mij verdomme niet verlangen dat ik je slaafs volg en alles doe zoals jij het wilt. Dat nooit. Ik blijf je vriend... door dik en dun, maar ik blijf Frank.

TOM: Ik zou me eigenlijk ook geen betere vriend kunnen voorstellen dan jij... Je geeft me soms een gevoel van geborgenheid... soms...

FRANK: Het is al goed. *(onwennig)* Begin nu niet sentimenteel te worden. Het is gewoon een kwestie van mekaar begrijpen... accepteren...

TOM: Je bent een toffe gast. *(grijpt Franks hand vast)*

FRANK: *(trekt zijn hand weg)* Wat gaan we nu krijgen...? Jij bent toch geen...

TOM: Moest jij een meisje zijn hé... dan hé...

FRANK: *(recht)* Ik wil het niet horen. Heb je mij al eens goed bekeken? *(dan)* Wat zou je er van denken als we vandaag eens de stad in gingen? Jij neemt gewoon een dagje vrij. En ik beloof het je, vandaag geen eieren meer.

TOM: Maar Frank, kijk eens om je heen. Alles ligt hier overhoop. Dat moet toch eerst worden opgeruimd.

FRANK: Waarom? We laten de boel... de boel. We gaan ... leven.

TOM: Tja, misschien kunnen we het proberen.

FRANK: Prachtig.

TOM: Goed. *(wil beginnen opruimen)* Maar we zullen eerst de tafel opruimen.

FRANK: *(rukt hem alles uit de handen)* Verdomme!

TOM: Maar ik wilde alleen maar...

FRANK: Nee, nee... en nog eens nee. Alles blijft liggen. Zo. *(smijt alles terug op tafel)* En niet anders.

TOM: *(zucht)* Jij bent onmogelijk.

FRANK: Da's goed mogelijk dat ik onmogelijk ben. Dat is dan mogelijk een geluk voor

jou.

TOM: Jammer dat we geen keukenhulpje of poetsvrouw in huis hebben.

FRANK: Daar zeg je wat. Maar, verdomme... dat is het. Een poetsvrouw. We zoeken iemand om de boel hier in orde te houden. Da's een prachtidee. Jij bent een genie.

TOM: Denk jij dat we iemand zullen vinden. Zie hoe het er hier bij ligt!

FRANK: (*zit naast hem*) Kijk... jij vindt dat ik een sloddervos ben... oké. Je verwijt het me de godganse dag... oké. Ik vind jou een zagevent en ik verwijt het je de godganse dag... oké. Als we mekaar nu niets meer te verwijten hadden... dan was alles... oké. Dan bleef de zon in onze flat schijnen... zelfs in de winter. We zouden eenvoudigweg geen reden meer hebben om ruzie te maken... Het oorzakelijk verband zou netjes opgeruimd zijn... letterlijk en figuurlijk, door een poetsvrouw... oké?

TOM: Kunnen we ons dat wel permitteren? Die komen niet voor niks, weet je.

FRANK: (*gaat onverstoord verder, voor zichzelf*) We zetten een advertentie in de krant en we posten iets op sociale media en de rest komt vanzelf.

TOM: Maar dat kost geld.

FRANK: (*idem*) En volgende week kan ze al aan de slag gaan.

TOM: Maar hoeveel zou dat wel kosten?

FRANK: (*idem*) We vragen haar enkel maar voor een paar dagen. Daarna doen we het zelf.

TOM: Wat is tegenwoordig het uurloon van een poetsvrouw?

FRANK: (*idem*) En misschien is het nog een knappe ook... Dat kan nog leuk worden. God, dat ik daar zelf nooit aan gedacht heb.

TOM: (*kordaat recht*) We doen het niet.

FRANK: (*even kordaat recht*) We doen het wel.

TOM: (*protesterend*) Maar jij hebt geen inkomsten. Je kan onmogelijk van mij verlangen dat ik mijn hele salaris én aan dit huis én aan de kost én aan een poetsvrouw spendeer. Geen denken aan.

FRANK: Luister, ik zoek een job. Je weet dat ik dat kan. Om het even wat. Ik neem de draad terug op... Ik bedoel, wérken... enfin zoiets. Vandaag nog ga ik zoeken... Op één voorwaarde... er komt een kuisvrouw. Wat denk je?

TOM: Ik vind het nog altijd geen goed idee... Alhoewel ik moet zeggen...

FRANK: Prachtig. Dat is dan afgesproken.

TOM: Wacht eens even, vind je nu zelf niet dat je een beetje hard van stapel loopt...

FRANK: Wil jij morgen opnieuw eieren op je bord? Nee? Bon, dan hebben we nu een afspraak.

TOM: (*zucht*) Oké... Misschien is dit nog het allerstomste dat ik ooit in mijn leven heb gedaan. Goed, een keukenhulpje dan maar.

FRANK: Daar drinken we op.

TOM: Weeral! Tegen dat de dag voorbij is zijn we straalbezopen.

FRANK: Begin je nu weer opnieuw? *(naar de bar)* Verdomme, er is niks meer om te vieren. *(de bar is leeg)* Wie hier tegenwoordig allemaal over de vloer komt mag Joost weten. *(tot Tom)* Wat sta je daar nog te staan? Vooruit, ruim de boel hier een beetje op... Ik ga ondertussen die advertentie doorgeven. Vooruit man... aan de slag. *(wijst naar de tafel)* Dit kan je toch zomaar niet laten staan... Doe er iets aan. *(af naar zijn kamer)*

TOM: Jezus, droom ik of heb ik dit werkelijk gehoord? Nu ben ik de klos. *(begint op te ruimen... OPGELET: Niet alles.)*

FRANK: *(op in jeans)* Prachtig. Ik moet zeggen dat jij bijna zo perfect bent als ik. Je gaat het nog leren. Heb jij geld?

(Tom bekijkt hem met open mond)

Koken kost geld hoor. Dacht je dat zo'n advertentie gratis was? Haast je, misschien halen we de namiddageditie nog.

(Tom haalt zijn portefeuille boven. Frank grist die uit zijn handen) Vijftig euro... dat zal wel genoeg zijn.

TOM: Vijftig euro? Jij bent gek. Da's bijna een dagloon. Ik heb daar hard voor moeten werken.

FRANK: Straks wordt er voor jou gewerkt. See you. *(af)*

TOM: *(staart hem na en loopt dan naar de telefoon. Hij draait een nummer)* Hallo... Met Tom. Ik had graag een dagje vrijaf genomen. Ik weet het dat dat kort dag is... Maar mijn huisgenoot is plots ziek geworden... Ik weet het niet... De mazelen misschien... Besmettelijk? Ja, heel besmettelijk... Dan zou het wel eens roodvonk kunnen zijn... Ja... juist. Dank je. Tot morgen. *(legt de hoorn op de haak)* Liegen is ook mijn sterkste kant niet. *(ruimt de kamer verder op: vb. de kussens in de zetel, de schilderijen recht hangen (omdraaien), de kranten en tijdschriften wegbergen... een beetje stof wegnemen enz...)*

(Plots gaat de telefoon.)

Hallo? ... Wat? Hoe moet ik dat nu weten? Zet er maar in wat je denkt dat nodig is. Als we maar resultaat hebben. Verdomme, wat weet ik daarvan. Al was het er eentje uit de Sahara. Wat? Vandaag nog. Prachtig. Hoe? Twintig meer! Da's niet meer prachtig. Dat is krankzinnig. Twintig euro meer om de advertentie er vandaag nog in te hebben. Die krantenlui zijn pure maffia. Goed, ik ben nu toch bezig mijn hele bezit te verkwanselen. Gék. Nee... jij niet... IK. *(smijt de haak op de telefoon)*

(Tom wil naar zijn kamer als men plots een luide knal vanuit de keuken hoort.)

Wat nu weer! *(hij rent naar de keuken en komt terug op met in zijn hand een kapotte waterkoker)* Die idioot heeft de waterkoker leeg laten aanstaan. Dit is hier verdomme een gekkenhuis. *(hij haalt dweil, borstel en blik uit de badkamer en begint de keuken op te ruimen.)*

(Na enkele ogenblikken ziet men vanuit de keukendeur het achterwerk van Tom. Op handen en voeten is hij bezig alles op te kuisen. Op dat moment zwaait de voordeur open en Frank komt binnen. Hij begint onbedaarlijk te lachen)

(recht) Wat is er nu weer zo grappig? Door jouw stomme schuld is de waterkoker ontploft en kan ik de hele keuken opkuisen. Hou nu op met dat dwaze gelach.

FRANK: *(hikt)* God, ik kan niet meer.

TOM: En je hebt nog niks gedaan! Hier. *(zwiept hem de dweil rond de oren)*

FRANK: *(perplex)* Vind jij het misschien niet lachwekkend iemand op handen en voeten achterwaarts de keuken te zien uitkomen... met als blikvanger een achterwerk om "u" tegen te zeggen. Zeg, kan jij wel lachen? Dat gaat... zo. *(lacht al zijn tanden bloot)* Dat noemen ze... lachen. Hierdoor komen meer dan honderd spieren tegelijkertijd in beweging. Dat is beter dan powertraining. *(lacht gemaakt)* Zo.

TOM: *(duwt hem de kapotte kan onder de neus)* 75 euro naar de bliksem. En we hadden hem nog maar 6 maanden. *(woedend)* Sta daar niet zo idioot te grinniken. Doe iets. *(duwt hem de kan in de handen)*

FRANK: *(gaat naar de keuken)* Jij bent veel te zenuwachtig. Dat is slecht voor je hart. Denk aan je bloeddruk. *(komt terug op vanuit de keuken)* Die waterkoker is nog oké. Alleen de kan is kapot. Waar jij je druk om maakt.

TOM: *(briest)* Ik maak me niet druk. Ik maak me nooit druk. Ik denk aan mijn bloeddruk. Ik blijf kalm. Ik vind alles normaal. *(dan uit alle macht)* Ik moet iemand vermoorden...

FRANK: Dan zal je de gevangenis invliegen. Minstens wel levenslang.

TOM: Daar zit ik dan tenminste gerust.

FRANK:: *(bij hem)* Weet je... dààr... krijg je ook... eieren.

TOM: Aaaaaahhh... *(vliegt op hem af)* Ik maak je af.

FRANK: *(vangt Tom zodanig op dat deze de canapé induikelt. VB. voetje lichten)* Pardon. *(daarna bij hem)* Heb je je bezeerd?

TOM: Zot.

FRANK: *(helpt hem recht)* Zo, afgekoeld? De speeltijd is voorbij. A propos... ik heb ook goed nieuws. *(zwaait met het briefje van vijftig euro)* Wat denk je hiervan?

TOM: Hoe... hoe moet het dan met die advertentie?

FRANK: Dat is opgelost. Je hoeft je niet de minste zorgen te maken. We hebben een keukenhulpje dat poetst. Vandaag nog. Straks. Nu. Compleet. Met alles er op en er aan.

TOM: Kan je niet wat duidelijker zijn?

FRANK: Ga zitten. *(hij duwt Tom in de zetel)* Op het ogenblik dat ik de advertentie wilde doorgeven en nadat ik jouw advies had ingewonnen...

(Tom trekt grimas)

...komt er plots iemand de winkel binnenrennen. Met de tong op de schoenen. Probeert zelfs mij ervan te overtuigen hem voor te laten gaan, omdat het een zaak van leven of dood blijkt. De man in kwestie is zelfs zo vriendelijk mij voor te stellen mijn advertentie te willen betalen... als zijn bericht maar wordt opgenomen... vandaag nog. En wat blijkt? De brave kerel zoekt voor zijn nichtje

héél dringend een postje als... (*bekijkt Tom*)... vooruit... zeg het... als...

TOM: (*dwaas*) Als... als... Als dat ik het niet weet.

FRANK: Als keuken... Keu... keu...

TOM: (*roept onbewust*) Keukenhulpje.

FRANK: Je hébt het.

TOM: En dan?

FRANK: Hoe... en dan? Binnen een uurtje is ze hier... da's alles.

TOM: Binnen een uurtje. Maar verdomme... Wie is ze? Hoe heet ze? Waar woont ze? Heeft ze goeie referenties? Is ze misschien ergens buitengesmeten?

FRANK: Op die eerste vragen kan ik je onmogelijk een antwoord geven. De laatste vraag zou ik kunnen beantwoorden met ja en nee.

TOM: Ja en nee. Ja en nee! Komt er nog wat van ... Ja of nee?

FRANK: Dat is een heel verhaal. Luister. Tot voor kort was ze nog novice in het klooster van Sint Severinus. Ze was nog piepjong toen haar tante haar daar afleverde. Haar ouders waren omgekomen in een auto-ongeluk maar bij tanielief scheen geen plaats te zijn voor haar.

(*Tom bekijkt hem*)

Maar snap je het dan niet? Die tante wou gewoonweg die last niet op haar nemen en daarom moest het meisje het klooster in. Maar het kind heeft nu tijdig ingezien dat ze geen roeping heeft. En haar neef, die trouwens haar enige familie is, want tanielief heeft reeds enkele jaren terug dit aardse tranendal vaarwel gezegd, die neef wil nu per se dat ze dadelijk aan de slag zou gaan. Werken dus. Jammer voor haar heeft ze geen enkel diploma maar... ze kan kuisen als de beste. Schijnt het. (*imiteert nu de neef*) "Vanaf de laagste trede van de ladder wil ze beginnen, meneer... tot eer en glorie van God." En tot welzijn van zijn portemonnee...

(*Tom bekijkt hem*)

Ze heeft geen inkomen en hij, als enig familielid, moet nu voor haar opdraaien... Je weet wel... (*veelbetekenend gebaar met duim en wijsvinger: centen.*) Dus, om beider gezondheid is het nu heel belangrijk dat zij dadelijk, of toch zo spoedig mogelijk, aan de slag kan... En dat doet ze... bij ons.

TOM: En jij bent hier zomaar mee akkoord gegaan? Zonder meer?

FRANK: Waarom niet? We vroegen een poetsvrouw... wel, we hebben een poetsvrouw.

TOM: Maar jij bent stapelgek! (*recht*) Behalve dat onnozele verhaaltje weet jij niets af van die vrouw. Niets! Enkel dat ze dringend keukenhulpje of poetsvrouw moet worden.

FRANK: Voor haar ziel en zaligheid.

TOM: Idioot. God weet wat krijgen we hier over de vloer. Een novice... die gebuisd is voor haar eindexamen.

FRANK: Weet je dat ze al meer dan twintig jaar in dat klooster zat?

TOM: Dan is het nog een oude vrijster ook! *(zucht)* Een novice... *(plots)* Je vieze ideeën mag je dan sowieso vergeten. En dat is maar best ook. Stel je voor dat het zo'n... zo'n... *(maakt gebaar: goed gebouwd, mooie heupen, koket)* Eigenlijk is dit misschien nog zo slecht niet. *(glimlacht)* Discipline... Iemand die al jaren in een klooster gezeten heeft zal dat zeker hebben... en daaraan ontbreekt het jou. Discipline.

FRANK: O, maar dan zal ik haar vlug leren hoe de andere kant van het leven er uitziet.

TOM: Jij zult juist niks. Jij houdt je fatsoen. IK zal haar wel de nodige opdrachten geven...

(Frank heeft nog altijd het briefje van 50 euro in de hand. Nu grist Tom hem dit uit de hand)

En als ik jou was ging ik nu op zoek... naar een job.

FRANK: Een job?

TOM: Een job.... Werken.

FRANK: O, dat...! Ik doe het wel... morgen.

TOM: Nee, Nu. Je moet je belofte waarmaken. Ik heb dat ook gedaan...

FRANK: Maar...

TOM: Of ze poetst enkel maar het gedeelte van de flat dat ik bewoon. Dan kan je jouw gedeelte zelf kuisen.

FRANK: *(protesterend)* Maar ik kan nu onmogelijk het huis uit. Straks staat ze hier voor de deur en wie gaat er dan de "honneurs" waarnemen?

TOM: Je kan misschien ook nog een fanfare vragen om haar "in te blazen".

FRANK: Serieus... ik doe het wel. Ik heb het beloofd en ik hou me aan mijn woord. Maar ik wil aanwezig zijn als we de rode loper uitrollen.

TOM: Rode loper... rode loper. Zou jij niet eerst iets fatsoenlijks aantrekken. Je draagt al bijna een maand datzelfde jeansjasje.

FRANK: Bah... het is toch maar een novice die...

TOM: Daarom juist. Ze heeft praktisch haar hele leven lang in afzondering geleefd. Heeft nooit iets van deze decadente maatschappij gezien. Dus... nozems zijn haar vreemd. *(wijst op zijn pak)*

FRANK: Oké... als je aandringt. Jij zult het wel beter weten. In zulke dingen ben ik niet zo straf als jij... Goed dan. *(af)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze